

Sygn. akt IV CSK 44/10

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa Agencji Mienia Wojskowego w W.
Oddziału Terenowego Biura Agencji Mienia Wojskowego w O.
przeciwko Gminie Miejskiej O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 września 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza
od pozwanej na rzecz powoda 1800 (jeden tysiąc osiemset zł)
kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Pozwana Gmina Miejska O. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w sprawie z powództwa Agencji Mienia Wojskowego Oddziału Terenowego Biura Agencji Mienia Wojskowego w O. o zapłatę. Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wobec potrzeby wykładni przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej u.g.n.) dotyczących sprzedaży nieruchomości pomiędzy Jednostkami Samorządu Terytorialnego a Skarbu Państwa. Jej zdaniem obecna regulacja budzi wątpliwości, czy każda umowa sprzedaży za cenę niższą niż rynkowa jest sprzedażą z udzieleniem bonifikaty, o której mowa w art. 68 ust. 1 u.g.n. oraz czy art. 14 ust. 1 u.g.n. jest samodzielną podstawą do zawierania takich umów przez Agencję Mienia Wojskowego, czy też zachodzi potrzeba uzyskania zgody innego organu (właściwego wojewody).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżąca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi wskazała na konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinna wskazać że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Skarżąca nie wykazała istnienia takich okoliczności. Wskazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wątpliwości prawne były już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt. IV CK 300/04, niepubl.) Sąd Najwyższy stwierdził, iż brak w treści umowy sprzedaży lokalu zapisu o możliwości żądania zwrotu bonifikaty udzielonej na podstawie art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie wyłącza prawa właściwego organu do domagania się zwrotu bonifikaty w przypadku zaistnienia przesłanek, od których przepis ten uzależnia żądanie zwrotu bonifikaty, chyba że z prowadzonych przez strony negocjacji wynika, że zgodnym zamiarem

było wyłączenie uprawnienia gminy do żądania zwrotu bonifikaty. Jak wynika z ustaleń Sądu Apelacyjnego Prezes Mienia Wojskowego udzielił przy sprzedaży pozwanej bonifikaty w trybie art. 68 ust 1 pkt 5 u.g.n. i z tego faktu należy wyprowadzić obowiązek jej zwrotu w warunkach określonych w art. 68 ust 2 tej ustawy. Brak jest tu wątpliwości w zakresie wykładni przepisów prawa. Również analiza wskazanego przez skarżącego orzeczenie Sądu Apelacyjnego z dnia 15 października 2009 r., nie uzasadnia okoliczności z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez wystąpienie rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wyrok ten dotyczy bowiem odmiennego stanu faktycznego, gdyż przesłanką jego wydania było przyjęcie braku udzielenia przy sprzedaży nieruchomości bonifikaty w myśl normy art. 68 u.n.g.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 13.

/tp/

/tp/